

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Reports

گزارشها

گزارشگران پورتال – افغانستان
۳۱ دسمبر ۲۰۱۳

در افغانستان چه می گذرد؟

۲۳۰

ترس از ۲۰۱۴، ترفند دیگری از اشغالگران امریکایی

افغانستان امروز چهره واقعی یک کشور استعمار زده را به خود گرفته، کشوری که دولت مزدور و دست نشانده کابل با پول، قدرت و ماشین جنگی امپریالیست ها به سردمداری امپریالیسم امریکا بر گرده های مردم ما دوازده سال است که بی رحمانه حکمرانی می کند.

نیرو های اشغالگر غربی به خصوص امپریالیسم امریکا با سرازیر نمودن میلیارد ها دالر از ۲۰۰۱ به اینطرف، هیاهوی «جنگ علیه القاعده و تروریسم» را بهانه قرار داده، بر تن زخمی کشور زده ما یورش برده تا به اهداف ستراتیژیک آسیائی دراز مدت خود برسند. اولین اقدام اشغالگران امریکائی بعد از تجاوز، ساختن دولت مزدور و وابسته با نیروی نظامی اجبر و پوشالی بود که قسماً به این هدف شان نائل آمده اند.

امروز تمامی جواسیس و وطنفروشان دور این دولت گردهم آمده و با ساز بادرانشان بر پیکر زخمی مادر وطن، به رقص و پایکوبی پرداخته و برای جلب توجه استعمارگران از هیچ عملی روی گردان نمی باشند. شوق امضای اسارتنامه امنیتی چنان این وطنفروشان را فرا گرفته که بدون توجه به دورنمای سیاه و تاریک آینده این سند، با تمام وجود می خواهند تا سر دست جواسیس در دولت پوشالی آن را امضاء نمایند و کرزی که درس وطنفروشی را در سازمان جاسوسی امریکا فرا گرفته، ماهرانه و با رندی از امضای اسارتنامه «اباء» می ورزد تا خود را «مستقل» نشان بدهد!!

در تازه ترین گزارشی که از سوی ۱۶ نهاد استخباراتی امپریالیسم امریکا در واشنگتن پوست به نشر رسیده، گفته شده که «دستاوردهای سه سال اخیر، تا سال ۲۰۱۷ از بین می رود و اگر «قرارداد امنیتی» بین افغانستان و امریکا امضاء نشود، افغانستان در نبود نیروهای امریکائی و میلیارد ها دالر زودتر به هرج و مرج می رود.»

نشر چنین گزارشی هائی در واقع ادامه سیاست اشغالگرانه امریکا است که می خواهد بیشتر از پیش شرایط امضای اسارتنامه را مساعد ساخته و مخالفت های جهانی را کاهش داده و افکار عمومی جهان را به امضای آن آماده سازند.

بازی موش و پشک کرزی و اوباما و نشر چنین گزارشی هائی تأثیرات خاص خود را بر روحیه مردم ما نیز وارد نموده چنان که طیف هائی از کوچک و بزرگ، با سواد و بی سواد و بالاخره و زن و مرد، ۲۰۱۴ را منحصراً آغاز بدبختی های جدید خود می دانند، چیزی که سگان امریکائی واقعاً در تلاش آن است تا توده های آزادیخواه و استقلال طلب افغانستان را به زانو بنشانند و دیگر صدای اعتراضی از هیچ گوشه ای بالا نشود؛ خوابی که هرگز به حقیقت نخواهد

پیوست و آن روز دور نیست که از هر گوشه این کشور صفر گلوله های انقلابیون و آزادیخواهان عرصه را بر اشغالگران تنگ کرده و بیرق سرخ استقلال کشور از اقصا نقاط کشور به اهتزاز در خواهد آمد.

بازار مکاره «انتخابات» ریاست جمهوری در دولت پوشالی هر روز گرمتر می شود

دولت پوشالی کابل که از حضور کمرنگ توده های زحمتکش و ستمدیده ما در «انتخابات» گذشته ریاست جمهوری درس گرفته اند، برای «انتخابات» سال ۱۳۹۳ ریاست جمهوری، چند ماه است که اشتهارات وسیعی را به ارزش میلیون ها دالر توسط «کمیسیون نا مستقل انتخابات» به راه انداخته تا بلکه بتواند توده های زجر دیده ما را به پای صندوق های رأی بکشاند.

در پهلوی نشر اشتهارات از سوی «کمیسیون نا مستقل انتخابات»، رسانه های صوتی و تصویری خصوصی و دولتی و نهاد های داخلی و خارجی وابسته با راه اندازی بحث ها، میز های مدور، گفتمان ها و بالاخره سروی ها و نشر گزارش ها و نظر سنجی ها در تلاش آن اند تا «انتخابات» ریاست جمهوری دولت پوشالی را مهم جلوه داده و افکار عمومی را برای اشتراک در «انتخابات» آماده بسازند.

اخیراً نهاد امریکائی موسوم به گلفیوم آسوشیتس در یک نظر سنجی این را به اثبات رسانده که گویا مردم افغانستان گفته که «انتخابات» بی طرف و شفاف برگزار می گردد و آرای شان محرم باقی می ماند!!؟ نظر سنجی این نهاد امریکائی از روی مصاحبه ای صورت گرفته با ۲۲۰۰ نفر در ۳۴ ولایت به دست آمده است!!؟ چندی قبل نهاد دیگری به نام «موسسه دموکراسی بین المللی» در مصاحبه ای که با ۲۵۰۰ نفر در ۳۴ ولایت انجام داده، به این نتیجه رسیده که مردم افغانستان علاقه مند اشتراک در انتخابات بوده و بیش از ۸۵ درصد مردم در انتخابات اشتراک می نمایند!!؟

نشر چنین نظر سنجی ها، تبلیغات و اشتهارات نشان دهنده دستپاچگی و سراسیمگی اشغالگران غربی و دولت پوشالی می باشند و از این ترس دارند که مردم در «انتخابات» اشتراک کمرنگ داشته باشند.

با گذشت دوازده سال از اشغال کشور ما توسط اشغالگران غربی و سرازیر شدن میلیارد ها دالر، افغانستان کماکان یکی از فاسد ترین کشورهای جهان است، بیشتر از ۶۰ درصد مردم ما زیر خط فقر به سر می برند، بیشتر از یک و نیم میلیون انسان این کشور به مواد مخدر مبتلا گردیده، بیکاری به اوج خود رسیده، قتل، تجاوز، خشونت علیه زنان به سرگرمی مبدل گردیده، مهاجرت های اجباری بیداد می کند، تنها در کابل ماهانه صد مورد قتل و سرقت به ثبت می رسد، بیشتر از ۸۵ درصد مردم ما به آب آشامیدنی نسبتاً صحی دسترسی ندارند، ۹۰ درصد مردم ما به خدمات صحی دسترسی ندارند، شکاف طبقاتی عمیق و عمیق تر گردیده و بالاخره روزانه صد ها انسان این کشور در نتیجه حملات انتحاری و انفجاری جان های شان را از دست می دهند، معلوم نیست چرا باید توده های زجر دیده و ستم کشیده ما به «انتخابات» دروغین و ساختگی که در آن باید یکی از جنایتکاران جنگی یا وطن فروشان جاسوس و سر سپرده امریکائی را به چوکی ریاست جمهوری برسانند، خوشبین بوده و در آن شرکت بورزند؟